i Kildepavillonen, hvor man samledes Søndag Eftermiddag ved 2-Tiden og tilbragte et Par fornøjelige Timer inden Mødet paa Skovbakken, der var berammet til Kl. 4.

Frk. Signe Vejlgaard var en omsigtsfuld og nydelig Værtinde for de mange Gæster.

Samværet fik meget hurtig en »saglig« Karakter, idet Fru Balslev fremsatte Tanken om, at Landets Kvinder rejste et Mindesmærke for Valgretten. Fru Balslev vil senere udvikle sin Plan herom ved given Lejlighed. Ligeledes henvendte Fru Johanne Deickmann sig til de tilstedeværende med et varmt Indlæg for Fredssagen. Endvidere tog adskillige Delegerede Ordet, for at takke Værterne for deres Gæstfrihed. Blandt disse Talere var Fru Pastorinde Thomsen, der i smukke Ord udbragte et Leve for Aalborgforeningens dygtige Formand, Frk. Thora Petersen.

Under Samværet i Kildepavillonen benyttede en Fotograf Lejligheden til at forevige forskellige Grupper og Situationer i Films.

Mødet paa Skovbakken.

Som alle Landsmøder i de forløbne Aar sluttede ogsaa det sidste med et offentligt Møde, men mod Sædvane var det denne Gang udelukkende kvindelige Talere, der henvendte sig til Forsamlingen.

Frk. *Thora Petersen* bød den store Tilhørerskare velkommen, og fremhævede som Mødets samlende Ide, at det gennem Udtalelser af Foregangskvinder paa forskellige Omraader muligt kunde give et Fingerpeg om, hvilke Opgaver Nutidens Kvinder i særlig Grad kunde tænkes at støtte ved Hjælp af deres Valgret.

Fru *Elna Munch*

kastede et Tilbageblik over Landsforbundets Arbejde for Valgretten og pegede paa den moralske Forpligtelse til at hjælpe og støtte Kvinder i andre Lande, som paahviler os, der nu har naaet politisk Borgerret. Den nye Grundlov har skabt Enhed i Forfatningen — et Fremskridt, der bør paaskønnes, ligesom det maa paaskønnes, at danske Kvinder har faaet politisk Valgret helt og fuldtud, i Modsætning til, at man i andre Lande har indført Reformen Skridt for Skridt.

Som en af de første Opgaver maa Kvinderne virke for at ophæve den sociale Ulighed mellem Kvinde og Mand — iøvrigt maa de politisk set betragte det som en Æressag ikke at bruge Valgretten hovedsagelig til Særinteresser.

Fru *Marie Lassen*

udtalte, at alle Kvinder er enige om at anerkende den Maade, hvorpaa Mændene har gjort dem delagtige i den politiske Valgret. Nu maa vi Kvinder slutte os til de politiske Organisationer, hvor vi efter vore Anskuelser hører hjemme, og vi maa afgive vore Stemmer ved Valgene. Naar Kvinderne nu kommer til at deltage i det politiske Liv, bør de først og fremmest præge det med Vederhæftighed — de maa ikke lade sig paavirke af Fraser.

Vi Kvinder har yderst forskellige Opfattelser af sociale og politiske Spørgsmaal, men paa ét Punkt er vi enige: vi vil alle det Bedste for vort Land og vort Folk. Gid Kvinderne maa bruge Valgretten saaledes, at vort Fædreland bliver bevaret og at vi kan faa Lov til at leve vort nationale Liv.

Frk. *Marie Christensen*

Den Skamplet, som den gamle Grundlov satte paa den tjenende Stand, er nu ophævet. Før var den ligestillet med Forbrydere og Umyndige, nu hører den hjemme blandt de øvrige Samfundsborgere.

Tyendet maa benytte Valgretten til at skaffe sig sine egne Repræsentanter paa Tinge; de er talrige nok til at gøre det, hvis de sætter sig et saadant Maal. I første Linie maa deres Krav gaa ud paa at afskaffe Tyendeloven og Skudsmaalsbogen, og hvis der med Tiden bliver Tale om at indføre en Normalarbejdsdag, er der ingen Tvivl om, at Tyendet har Ret hertil saavel som enhver anden af Samfundets Arbejdere. Man maa ønske, at de tjenende Kvinder vil opfatte det som en Pligt at støtte og hjælpe Arbejderhustruerne, der i saa høj Grad er Samfundets Stedbørn.

Fru *Charlotte Norrie.*

I mine Øjne er Forsvarssagen mere paatrængende end nogen anden Samfundssag. Hvis vort Land mister sin uafhængige Stilling, vil endog den Ligestilling med Mændene, som Kvinderne nu har opnaaet, gaa tabt under et fremmed Overherredømme.

Vi kan ikke vente, at Danmark bestandig skal blive liggende som en fredlyst Plet midt i al Verdens Kampe. Vi danske er glade og taknemmelige for hver Fredens Dag, vi oplever. Men vi bør bestandigt tænke paa den evigt truende Fare.

En Vælgerforening af danske Kvinder, delt i forskellige Grupper, rummer maaske Muligheden for at faa Kvinderne repræsenteret paa Rigsdagen. Men hvordan man end griber Sagen an, bør Landets Kvinder erindre, at hvis de vil forskaanes for at se deres Mænd, Sønner eller Brødre forbløde bag et svagt Værn og et sløvt Værge, da maa de først og fremmest virke for en Ordning af vort Forsvar.

Fru *Thora Ingemann Drøhse.*

Der er ingen Tvivl om, at Kvinderne i det hele og store bør bruge deres Valgret til paa uendelig mange Omraader at virke i Samklang med Mænd, hvis sociale Opfattelse de deler.

Men blandt Nutidens humane og civilisatoriske Bevægelser findes næppe nogen, der ser Kvindens politiske Indflydelse i Møde med større Forhaabning end Afholdsbevægelsen. Og den har Grund dertil ved Tanken om Erfaringerne fra Amerika, Australien, Norge, Finland osv., hvor Kvinderne har opnaaet Valgret. Alle disse Steder har det vist sig, at alvorlige og interesserede Kvinder med Iver og Varme har virket for denne store Samfundssag.

Hvad angaar Afholdssagen i Danmark, da kunde Kvindens Valgret ikke være gennemført paa noget bedre Tidspunkt end nu, da vi staar overfor gennemgribende Reformer paa dette Omraade. Forbudstanken ønskes fra Afholdsfolkenes Side ikke gennemført som en Tvang — først naar to Tredjedele af Vælgerne kræver det, vil den komme til at præge Lovgivningen. Gid Danmarks Kvinder vil bidrage hertil.

Fru *Johanne Rambusch.*

Det forøgede Ansvar, som den politiske Valgret giver os Kvinder, vil forhaabentlig hjælpe til at aabne vore Øjne for vort særlige Ansvar for, hvad der sker rundt omkring os under denne forfærdelige Krig. Man har hævdet, at Fredssagen særlig kunde regne med Støtte hos Arbejderhustruer, fordi disse mentes at lide mest. Men vi haaber, at Samfølelse og Forstaaelse vil bidrage til, at Kvinder af alle Klasser vil samle sig om Fredssagen.

I de Tider, hvor Krig mellem Nationerne var ensbetydende med international Politik, kunde der være nogen Mening i, at selve Kampen fremkaldte glimrende menneskelige Egenskaber som Mod, Idealisme, Opofrelse og meget andet. Men i Nutiden er Krig ikke længere Udtryk for den højeste Udvikling af menneskelige Egenskaber. Tværtimod. Hvorledes Begreberne har forandret sig, ses bedst deraf, at intet